

Formandens beretning

**Trykkefrihedsselskabets generalforsamling,
lørdag d. 6. april 2013**

Kl. 13:00 – 15:00 i Vartov, Farvergade 27, 1463 København K.

Af Lars Hedegaard, Trykkefrihedsselskabets formand

Velkommen til Trykkefrihedsselskabets niende ordinære generalforsamling.

Vi har atter oplevet et begivenhedsrigt år, og en af de årlige begivenheder, der aldrig er slået fejl i vor snart ti år lange historie, er forudsigelser om vores snarlige undergang.

Det plejer at være noget med, at vi står ved afgrundens rand, eller at der ikke er nogen, der gider høre på os, fordi vi har tabt kampen om den offentlige mening. For nogle dage siden kunne man så igen i Politiken læse, at TFS har mistet enhver troværdighed.

Jeg kan bare sige, at det undrer mig, at de vil bruge så meget tid på en så affældig forening.

Det er i øvrigt samme dagblad, der er førerhund for den danske mainstream-presse, der hårdnakket hævder, at ytringsfriheden trods overfald, mordforsøg, retssager mod folk, der kritiserer islam og trods konstante krav om straffeforanstaltninger fra EU og Den Islamiske Samarbejdsorganisation, OIC, med stor bestemthed hævder, at ytringsfriheden lever i bedste velgående.

Hvis blot folk lod være med sige det forkerte – og noget som muslimer kunne tage anstød af – ville der overhovedet ingen problemer være, forstår man.

Og Politiken har jo ret: Politiken har overhovedet ingen problemer, for avisens redaktører og medarbejdere har aldeles ingen planer om nogensinde at skrive noget, der kan fornærme profetens efterkommere, der jo er ganske nærtagende.

Hvis man undlader at ytre noget, der ophidser voldsomme mænd, har man fuld frihed til at ytre alt muligt andet – f.eks. friheden til at tale pænt om dem.

Det var ganske vist ikke den definition af friheden eller af ytringsfriheden, som George Orwell kom med: Hvis friheden overhovedet betyder noget, sagde han, er det retten til at sige det, som folk ikke vil høre. Men nu hylder de toneangivende i den danske presse en anden definition: Ytringsfriheden betyder friheden til at ytre det, som folk gerne vil høre – og ganske særligt hvis disse folk går med pistol.

Nu befinder Politiken sig jo i særlig smult vande, idet avisen har udstedt en højtidelig undskyldning til afkommet af en profet, der muligvis aldrig har levet, men som i dag har fået 98.000 efterkommere.

Jeg har spekuleret på, om tidspunktet ikke er kommet til at oprette en sammenslutning af efterkommere efter Regnar Lodbrog – I ved, det var ham med ”grynte ville grisene”.

Sammenslutningen af Regnar Lodbrogs Efterkommere kunne bl.a. forlange undskyldning og erstatning samt true med ildspåsættelser, hver gang nogen fornærmede Odin.

Men vi skulle nok ikke regne med støtte fra Politiken, der utvivlsomt ville betegne den nye forening som racistisk.

Inden jeg vender tilbage til nogle flere betragtninger om ytringsfriheden og ytringsfrihedskampen, vil jeg kort fortælle, hvad TFS har foretaget sig i det forløbne foreningsår, der jo går fra generalforsamling til generalforsamling, hvorimod regnskabsåret følger kalenderåret.

Som I ville kunne se af det regnskab for 2012, der senere vil blive fremlagt, har vi en sund økonomi. Den er ikke stor, men vi passer godt på pengene og vender hvem femøre.

I vil også kunne se, at vi i 2012 har oplevet en vis medlemstilbagegang, der har givet sig udslag i faldende medlemsindtægter. Hvordan tilbagegangen skal forklares, ved vi ikke rigtigt, selv om vi selvfølgelig har diskuteret det i bestyrelsen. Måske er nogle blevet trætte, privatøkonomien er måske ikke så god, eller måske mener folk, at den hellige ytringsfrihedsgrav er vel forvaret. Det er jo det, de hører fra pressen, eksperterne og politikerne.

Til gengæld har vi efter en begivenhed, der fandt sted uden for min gadedør den 5. februar i år oplevet en sand tilstrømning af nye medlemmer, sådan at vi i dag har flere medlemmer, end vi nogensinde tidligere har haft. Det har været svært at følge med, men vores overbebyrdede sekretær, Kit Louise Strand, og vores travle kasserer, Aia Fog, mener, at vi i dag ligger et sted mellem 1300 og 1400 betalende medlemmer. Det er betydeligt flere, end da vi sidste gang holdt generalforsamling. Det er også mange gange flere end en forening, der kalder sig PEN, men som man i øvrigt aldrig hører noget fra – specielt når det er farligt.

Trykkefrihedsselskabet har i det forløbne foreningsår siden sidste generalforsamling afholdt 10 arrangementer, som jeg ikke skal trætte jeg med at remse op her. I kan læse alt om dem på vores hjemmeside. Jeg vil blot tilføje den betragtning, at de seks af dem intet havde med islam at gøre. Det er unægtelig interessant i lyset af den ofte fremførte påstand, at vi ikke har andet end islam på hjernen. Det er for resten også det eneste pressen interesserer sig for at skrive om. Vi har f.eks. holdt særdeles spændende og tankevækkende møder om arkivadgangen til Danmarks nyeste historie. Vores store efterårskonference handlede om ytringsfriheden på internettet. I oktober diskuterede vi ytringsfriheden på Aarhus Universitet, som det står sløjt til med. Blot for at tage nogle eksempler.

Den slags interesserer ikke pressen en døjt. Det har aldrig gennem vore snart ti år interesseret danske redaktører og journalister. Det eneste de går op i er at beskyjde os for fremmedhad og noget de kalder ”islamofobi” – vist nok et begreb, der er opfundet af et reklamebureau i den

hensigt at fremstille sharia-modstandere som psykisk syge.

Nu er det jo sådan, at der findes en gruppe mennesker her i landet, der nærmest har det som hobby at skælde ud på TFS. Måske er der tilmed nogen, der lever af det.

Og det slår aldrig fejl, at hvis har inviteret en gæst til et arrangement, så lyder deres forklaring, at vi har villet alliere os med vedkommende, og hvis vi f.eks. har sat omskæring af drenge til debat, så kan det kun skyldes, at vi som forening enten går ind for omskæring eller vil have det forbudt.

Det overstiger disse menneskers fantasi, at vi kan finde på at sætte emner under debat, uden at vi som forening kan eller skal have nogen holdning til det.

Det overstiger også disse menneskers fantasi, at vi kan finde på at invitere oplægsholdene, som de fleste af os er uenige med, men hvis meninger og sagsfremstilling vi gerne vil høre.

På det seneste har vi nu igen skullet høre på, at vi er allierede med et formodet højreekstremistisk parti i Belgien ved navn Vlaams Belang, hvis ledere vi inviterede til København for flere år siden. Årsagen til at vi gjorde det, var at en gruppe af partiets parlamentarikere var blevet udsat for fysisk overfald og mishandling fra politiets side – midt i Bruxelles, som vi får at vide er Europas hovedstad.

Partiets ledere erkendte beredvilligt, at Vlaams Belang nedstammede fra et andet parti med en blakket fortid, men den havde man nu gjort op med, sagde de. Man kunne desuden indskyde, at der ikke er mange belgiske partier, der har noget at lade hinanden høre, når det gælder samarbejde med tyskerne under 2. Verdenskrig. Det samme gælder jo de fleste danske partier.

Men nu har dansk presse altså besluttet, at VB er fascistisk, hvilket betyder, at TFS også er det, fordi vi har indbudt deres ledere til at tale og lade sig udspørge.

Nogen til efter mødet sad jeg i et radiostudie sammen med Anders Jerichow fra PEN og Jacob Mchangama fra Fri Debat, og pludselig – uden at jeg opfangede, hvad sammenhængen var – sagde Mchangama, at Vlaams Belang jo var et “normalt demokratisk parti”.

Det skulle jo så have gjort Jacob Mchangama til mindst ekstremist, men det skete underligt nok ikke.

Man kan nok forsigtigt konkludere, at uanset hvad vi siger og hvad vi gør, uanset hvor omhyggeligt og udførligt vi formulerer os, vil der altid være en kerne af resistente, der vil hade os. Uheldigvis sidder en stor del af denne kerne på medierne, i kultureliten og i magtfulde politiske kredse.

Vi kan lige så godt indstille os på, at sådan er nu engang betingelserne.

Ud over de mere officielle begivenheder, som vi selv har arrangeret, er der jo indtruffet er par hændelser, der har fået stor betydning, men som vi ikke har haft indflydelse på.

Jeg tænker for det første på min frikendelse for racisme i Højesteret i april sidste år. Og for det andet mordforsøget på mig den 5. februar i år.

Højesteretsafgørelsen var kulminationen på en retssag, der var gået hele vejen gennem retssystemet og som drejede sig om, hvorvidt jeg skulle dømmes efter straffelovens såkaldte racismeparagraf, §266b, fordi det blev påstået, at jeg skulle have haft til hensigt at beskyjde

samtligte muslimske mænd i verden for at forgribe sig på deres døtre.

Så snart det kom frem, at nogen beskyldte mig for en så vanvittig påstand, meddelte jeg, at det naturligvis ikke havde været min agt at påstå noget sådant. Hvis jeg nu ikke havde været formand for TFS, ville en sådan præcisering givetvis have været tilstrækkelig til at få anklagemyndigheden til at lade sagen falde og dermed spare samfundet for millionudgifter, men nu så man chancen for én gang for alle at lukke munden ikke bare på mig, men på TFS. Anklagemyndigheden gik derfor på med krum hals og under kraftig opmuntring af toneangivende aviser.

Nu er der den hage ved §266b, at en udtalelse for at være strafbar skal være fremsat med henblik på offentlig udbredelse. Det fandt Højesteret ikke, at de famøse ord havde været.

Tilbage står imidlertid såvel §266b – en slags gummiparagraf, der kan bruges mod folk, som magthaverne ikke bryder sig om, men som i øvrigt ikke forhindrer folk i kridthuset, f.eks. imamer, i at sige lige hvad de har lyst til.

Politikerne vil end ikke være med til at *lempe* §266b, således at der i det mindste kan føres sandhedsbevis for udsagn, man anklages for.

Tilbage står også den ligeså besynderlige §140, om blasfemi, der dog sjældent bruges. Men det kan naturligvis ændre sig i takt med at Danmark bliver helligere og helligere som resultat af den betydelige muslimske tilstrømning.

Man kunne måske have håbet, at Folketingets politiske flertal ville have reageret på mordforsøget ved enten at afskaffe eller lempe disse bestemmelser, der er uværdige i et retssamfund med ytringsfrihed. Men ved TFSs store konference i Landstingssalen den 21. februar viste det sig, at kun to af partierne ville være med – Liberal Alliance og Dansk Folkeparti.

De har som bekendt ikke flertal og får det næppe heller efter næste folketingsvalg. Det er også højst tvivlsomt, om kommende folketingsflertal vil foretage sig noget virksomt for at beskytte ytringsfriheden – selv i en situation hvor den nye retsorden lyder: Sig hvad du vil, hvis du er dum nok til det, men husk at det kan koste dig livet.

Det er naturligvis ikke første gang, vi har oplevet en sådan situation i Danmark, men sidste gang folk måtte risikere livet for at sige deres mening, havde landets regering i det mindste mandsmod til at erkende, at Danmark var besat af en fremmed magt.

Nu lever vi efter magthavernes mening i en multikulturel idyl, hvor der hersker fred, fordragelighed, demokrati og ytringsfrihed. Og hverken politikerne, pressen eller kultureliten har nogen forklaring på sådanne beklagelige fænomener som ghettodannelser, bandekrige, sammenbruddet i skolerne, vildt voksende udgifter til en masseindvandring, som vi ellers har fået at vide var en berigelse, flere og flere ”kulturelle” krav om særhensyn til særligt nærtagende grupper og meget andet.

Og hovedårsagen til, at ingen – bortset fra enkelte dumdristige – kan komme med en forklaring er naturligvis, at det kan være forbundet med store personlige omkostninger at tale ærligt om sagerne.

Men, som jeg tidligere har sagt ved forskellige lejligheder, så er et samfund uden

ytringsfrihed et samfund, der ikke kan løse sine problemer. Ja, det er et samfund, der end ikke kan identificere sine problemer.

Det er her, man skal finde hovedårsagen til, at tyranniske samfund har en tendens til at brase sammen. Nok så megen propaganda kan ikke skjule endsige fjerne problemerne, der får lov at vokse sig så store, at samfundet ender med at revne.

Vi så det i forbindelse med Sovjetimperiets sammenbrud.

Vi ser det i dag i en række fejlslagne stater inden for det muslimske kulturområde. I disse dage for et par år siden var der glæde i store dele af Vesten over det "Arabiske forår", som efter eksperternes mening indvarslede en ny gylden æra med demokrati, lighed mellem kønnene og menneskerettigheder.

Vi var nogle stykker, der anbefalede at man spiste brød til, inden man brød ud i jubel, men vi blev naturligvis affærdiget som alarmister og "islamofober". Det bliver vi underligt nok stadigvæk, selv om flere af de arabiske og muslimske lande står på sammenbruddets rand og er ved at gå til i islamisk formørkelse.

Man må i et hele taget spørge, om TFSs indsats har været sliddet værd. Har vi overhovedet udrettet noget? Har vi gjort en forskel?

Dertil må jeg svare ja.

Vi har i hvert fald udrettet det, at vi stadig findes, at vi stadig står på benene og aldrig har givet køb i kampen for det frie ord.

Jeg er også overbevist om, at når man engang skal til at skrive denne periodes Danmarkshistorie, så vil TFS komme til at indtage pladsen som den organisation, der mere end nogen anden har æren for, at vi stadig i et vist mål nyder ytringsfrihed.

Mere kan man vel ikke forlange af en fattig og frivillig privat forening.

Derfor er der også grund til, at vi fortsætter arbejdet med al den styrke, vi kan opmane.

Det kan gå to veje i Danmark og i Vesten i det hele taget:

Enten vinder frihedens fjender – og i så fald vil det se meget skidt ud ikke bare for TFSs tilhængere, men også for vore modstandere – dem, der med alle midler har bekæmpet os under påstanden om, at der ikke findes nogen fare for ytringsfriheden.

Den anden mulighed er, at vi genvinder den fulde ret til at sige vores mening uden at skulle frygte forfølgelse i det civile samfund, retssager og vold.

Den sidste udvej er naturligvis meget bedre end den første. Det er i øvrigt den eneste, vi kan være bekendt at efterlade til vore børn. Og det er derfor den eneste, det er værd at kæmpe for. Det skal vi gøre.

Til slut vil jeg gerne rette en tak til alle, der har sørget for, at TFS stadig eksisterer og kan udføre sit arbejde. Til gamle som nye medlemmer, til alle de aktive, der altid står parat til at give en hånd med i forbindelse med praktiske arrangementer og til medlemmerne af Sapphos Venner, som giver et årligt økonomisk bidrag til vores nettidsskrift Sappho, der under ledelse af chefredaktør Katrine Winkel Holm bliver bedre og bedre og vinder stadig større indflydelse.

Jeg skal også rette en tak til vores dirigent, Thomas Suenson, der plejer at styre vore generalforsamlinger med fast og venlig hånd. Og til vores generalforsamlingsvalgte revisor Ole Gerstrøm.

Endelig må jeg takke bestyrelsen og bestyrelsessuppleanterne, der har udført et formidabelt arbejde og som atter en gang har bevist, at selvom det kan storme eller hagle, så står vi sammen uden at ryste i bukserne.

Nogle af os er ikke på genvalg, mens andre er ifølge vores vedtægter:

Jacob Høvring Olsen har af arbejdsmæssige årsager besluttet *ikke* at opstille til den nye bestyrelse.

Han skal have tak for sin indsats i den tid han har været med.

Det er naturligvis ærgerligt at skulle sige farvel til så ung og lovende en mand, men der kommer jo hele tiden nye til. Også blandt de unge. Det gælder således den unge jurastuderende Kuzma Pavlov Jensen, som har meddelt, at han stiller op til bestyrelsesvalget. Navnet lyder jo lidt russisk, hvilket skyldes, at han delvis er af russisk afstamning, og taler lige så godt russisk som dansk.

Men i TFS har vi altid – uanset hvad vores kritikere har beskyldt os for – haft en åben indstilling til folk af forskellig herkomst – og som I ved er vi faktisk hverken racister, fremmedhadere eller hjemmefødnings.

Jeg ser frem til samarbejdet i vores nye bestyrelse, og byder gamle som nye medlemmer velkommen til et nyt arbejdsår, der ligesom alle tidligere år utvivlsomt vil byde på mange spændende overraskelser.